

Пише: Стефан Драгичевић
среда, 04 мај 2011 16:04

Наш однос према Хрватима је увијек испуњавао јавни простор у недостатку политичких дешавања региона. Што је најгоре, увијек једни постану јаки примитивци и упецају се на прву, а други ликују и славе погрешан потез који је повукла она прва страна.

Додуше, апсурдно је говорити да су Срби на комшијама односно „браћи Хрватима“ некада поентирали јер и да јесу, временом или кроз историју Хрвати су своје позиције или враћали или напредовали кроз отворену подршку Запада. Међународни хрватски лобиј је толико јак и упечатљив да му цијели Балкан на томе може завидјети. Модерна позиција Хрвата и Хрватске базира се на екстремном национализму који се испољава на „домовинском рату“ који је означио Србе као агресоре, а тамошње српско становништво у ондашњој РСК као сепаратисте и рушиоцима уставног поретка Независне Државе Хрватске. То је уједно и разлог да се према Србима увијек осјећа трајна нетрпељивост и након 16 година од завршетка рата.

Апострофирам на државни врх Хрватске којег је међународни кривични суд у Хагу оптужио за удружени злочиначки подухват као и њихов главни пројекат „Олуја“ која је етнички очистила Хрватску од српске мањине. Туђман, Шушак, Бобетко, Готовина, Маркач... индивидуална кривица је у овом случају небитна јер се цијела ствар своди на то да је једна међународна институција рекла свој став у вези погрома 250.000 Срба и стварању међународно признате државе у свијету. Проблеми српских повратника у Хрватску су јако изражени кроз поврат своје имовине али и изгубљених станарских права коју им је држава Хрватска присилно одузела. Ове тзв. иницијативе из Србије које долазе ради пописивања прогнаних и оних који желе да се врате на своја огњишта, није ништа друго до политика Хрватске како би видјела и развила стратегију према Србима у наредном периоду. То је развој стратегије чија би се политика наслањала на процес индоктринације мањине.

Незаобилазно је напоменути јако бурно реаговање хрватског друштва на пресуде хрватским генералима у Хагу када су се поново узбуркали духови прошлости и стандардно пратећа појава национализма. Поред сваколиких парола, ишло се до тога да се један „бранитељ“ искасапио по лицу због овакве одлуке... Сви имају нешто свето, али то свето никако не може бити генерал који је осуђен, а поврх свега који није био у стању да спријечи ратне злочине и даље малтретирање цивила. Ово се односи на све генерале који су својим индивидуалним пропустима одговорни за различите облике кршења обичаја ратовања. Стјепан Месић који је изјавио „да је пресуда Готовини и Маркачу уствари пресуда Туђману, Шушку и осталим оператерима злочиначког подухвата“ је разљутила хрватску јавност, а Месић постао мета екстремне деснице. Остао сам у чуду

Пише: Стефан Драгичевић
среда, 04 мај 2011 16:04

када је Месићева била задња изјава у контексту смиривања хајке и хаварије послије пресуде хрватским генералима. Можда зато што сам то од њега најмање очекивао...

Свијест народа је врло тешко промјенити ако не постоји морални основ да се неке ствари промјене. Тако и у вези Гојка Шушка коме хрватски естаблишмент жели да организује трчање маратона од Широког Бријега до Загреба, ваљда због заслуга из рата. Замислите само какве би тек реакције биле када би нека српска организација одлучила да направи маратон за неког српског генерала... па киптала би цијела међународна заједница, а притисци за „отказивањем свечаности“ би биле свакодневне. Зато треба схватити да не живимо у времену митова и храбрих витезова него у времену у коме међународни лобиј има важну и пресудну улогу за поправљање или формирање имиџа државе и нације. Код нас Срба такав лобиј је нужан, али наше политичке вође као да тога нису свјесне.

Но те наше политичке вође из Београда су спремне да иду тако далеко да хапсе једног Божидара Вучуревића који није имао надлежност да командује војском, а као одговоран је за гранатирање Дубровника, док с друге стране одустају од гоњења Пурде као и од Јована Дивјака. Што се бар не проведе истрага ? Чега се српско Тужилаштво боји и плаши ? Реакције Загреба и Сарајева?! Смијешно и жалосно, али поврх свега сасвим јасан однос демократске власти Бориса Тадића и његових сателита који су за статус кандидата у ЕУ спремни свашта да ураде, па и да на тај начин правду учине комичном да комичнија не може бити. Но какве присне односе Тадић има са Јосиповићем сасвим је евидентно да никакви скупови СДС-а у Требињу нити СРС у Србији не помажу да изразе вољу народа који каже да Вучуревић није ратни злочинац. Као што су многи рекли, па и ја ћу, оваква Србија Републици Српској није мајка већ маћеха и оваква Србија није искрен партнер Републици Српској. Србија као најзначајнији регионални фактор мора да има чврсте ставове по многим питањима на Балкану, међутим она је пион гдје власт ЕУ сматра за Божјим рајем.

Недавно одржавање ХНС-а у Мостару умјесто да се колективно осуди и одбаци као антидејтонски чин и распакивање онога што се зове дисолуција земље, она се од једног дјела РС прихвата и подржава. Због чега таква политика? Да ли опет желимо нејединство и да нас оно кошта као што нас је коштало током Другог свијетског рата али и овог задњег ? Желимо ли да РС територијално буде доведена у питање? Није њу проблем довести у питање за оне друге двије стране, али је проблем у томе што је наши политичари, својим сопственим поступцима доводе или је желе довести у питање. Недопустиво је такво понашање, јер ми по тим стварима и питањима морамо да наступамо заједно и организовано, а не као некакве „политичке странке“. Крупна је то ствар за једну политичку странку али и за једну идеологију.

Срби и Хрвати: Увијек смо се вољели и поштивали, али ипак више мрзили

Пише: Стефан Драгичевић
среда, 04 мај 2011 16:04

Још увијек неки имају анимозитет према Републици Српској, није ни то проблем ако је оправдано. Али шта ћемо са једном крупном изјавом Љубе Ројса који отворено каже шта мисли о Републици Српској и Бања Луци? Видим да та изјава и није нешто заинтересовала Републику Српску, а посебно не Србију, тако да „повијесно“ или ћемо се организовати и створити своје националне приоритете и циљеве или ћемо зарад појединачних интереса различитих политичких фактора бити на великом и јаком удару оних који нас овдје не желе.